

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 874

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 1 noiembrie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
194.	— Lege privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 7/2016 pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice	2	
898.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 7/2016 pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice	2	
★			
195.	— Lege pentru modificarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României	3	
899.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României	3	
★			
197.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 22/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	4–6	
901.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 22/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții		6
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI			
341.	— Decizie privind eliberarea, la cerere, a domnului Ilie Dan Barna din funcția de secretar de stat la Ministerul Fondurilor Europene		7
342.	— Decizie privind numirea domnului Dan-Flaviu Nechita în funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului.....		7
343.	— Decizie pentru stabilirea atribuțiilor secretarului de stat care conduce Departamentul CENTENAR.....		8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE			
	Decizia nr. 19 din 27 septembrie 2016 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)....		9–16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE**

**privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 7/2016
pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate,
conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 7 din 27 ianuarie 2016 pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, adoptată în temeiul art. 1 pct. V.4 din Legea nr. 346/2015 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 66 din 29 ianuarie 2016.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
FLORIN IORDACHE

PREȘEDINTELE SENATULUI
**CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON
POPESCU-TĂRICEANU**

București, 31 octombrie 2016.
Nr. 194.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**

**pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței
Guvernului nr. 7/2016 pentru completarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor
naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei
și faunei sălbatice**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 7/2016 pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 28 octombrie 2016.
Nr. 898.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru modificarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Legea nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 11 aprilie 2013, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 18 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 18. — Regia Autonomă «Monitorul Oficial» editează Monitorul Oficial al României atât în format tipărit, cât și în format electronic. Formatul tipărit este pus la dispoziția tuturor utilizatorilor contra cost, iar formatul electronic al Monitorului Oficial al României, Partea I și Partea a II-a, în mod gratuit, permanent, în varianta pentru citire.”

2. Articolul 19 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 19. — Regia Autonomă «Monitorul Oficial» realizează un produs electronic conținând actele publicate în Monitorul Oficial al României, părțile III—VII, care poate fi accesat gratuit pe internet și este disponibil, în varianta pentru citire, timp de 10 zile de la publicarea respectivelor acte.”

Art. II. — Prezenta lege intră în vigoare la data de 1 iunie 2017.

Art. III. — Legea nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 11 aprilie 2013, cu modificările ulterioare, precum și cu modificările aduse prin prezenta lege, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

FLORIN IORDACHE

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 31 octombrie 2016.

Nr. 195.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii pentru modificarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 28 octombrie 2016.

Nr. 899.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 22/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22 din 6 mai 2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 14 mai 2014, cu următoarele modificări și completări:

1. Titlul ordonanței de urgență se modifică și va avea următorul cuprins:

„ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții și pentru modificarea și completarea Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul”

2. La articolul 1, înaintea punctului 1 se introduc șase noi puncte, cu următorul cuprins:

„— **La articolul 3 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:**

«b) lucrări de construire, reconstruire, extindere, reparare, consolidare, protejare, restaurare, conservare, precum și orice alte lucrări, indiferent de valoarea lor, care urmează să fie efectuate la toate categoriile de monumente istorice prevăzute de lege — monumente, ansambluri, situri — inclusiv la anexele acestora, identificate în același imobil — teren și/sau construcții, la construcții amplasate în zone de protecție a monumentelor și în zone construite protejate, stabilite potrivit legii, ori la construcții cu valoare arhitecturală sau istorică deosebită, stabilite prin documentații de urbanism aprobate;».

— **La articolul 4 alineatul (1), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:**

«c) de primarul general al municipiului București, pentru:

1. investiții ce se realizează pe terenuri care depășesc limita administrativ-teritorială a unui sector și cele care se realizează în extravilan;

2. la construcțiile prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b);

3. lucrări de modernizare, reabilitare, extindere de rețele edilitare municipale, de transport urban subteran sau de suprafață, de transport și distribuție, pentru: apă/canal, gaze, electrice termoficare, comunicații — inclusiv fibra optică, executate pe domeniul public sau privat al municipiului București, precum și lucrări de modernizare și/sau reabilitare de străzi, care sunt în administrarea municipiului București.»

— **La articolul 4, alineatele (2) și (3) se abrogă.**

— **La articolul 6, după alineatul (1¹) se introduce un nou alineat, alineatul (1²), cu următorul cuprins:**

«(1²) În cazul vânzării sau cumpărării de imobile, certificatul de urbanism cuprinde informațiile privind consecințele urbanistice ale operațiunii juridice.»

— **La articolul 6 alineatul (6), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:**

«c) pentru cereri în justiție și operațiuni notariale privind circulația imobiliară, atunci când operațiunile respective au ca obiect:

— comasarea, respectiv dezmembrarea terenurilor din/în cel puțin 3 parcele;

— împărțeli ori comasări de parcele solicitate în scopul realizării de lucrări de construcții și de infrastructură;

— constituirea unei servituți de trecere cu privire la un imobil.

Operațiunile juridice menționate, efectuate în lipsa certificatului de urbanism, sunt lovite de nulitate. Solicitarea certificatului de urbanism este facultativă atunci când operațiunile de împărțeli ori comasări de parcele fac obiectul ieșirii din indiviziune, cu excepția situației în care solicitarea este făcută în scopul realizării de lucrări de construcții și/sau de lucrări de infrastructură.»

— **La articolul 7, după alineatul (1⁵) se introduce un nou alineat, alineatul (1⁶), cu următorul cuprins:**

«(1⁶) Prin excepție de la prevederile alin. (1), la solicitarea justificată a beneficiarilor, autorizațiile de construire se emit în regim de urgență în termen de până la 15 zile.»

3. La articolul 1 punctul 1, articolul 7¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7¹. — (1) În vederea eliberării certificatului de urbanism, precum și a autorizației de construire pentru executarea lucrărilor de construcții necesare derulării operațiunilor de exploatare/prospectare geologică și exploatare a petrolului și gazelor naturale, precum și pentru executarea lucrărilor de construcții care privesc realizarea, dezvoltarea, modernizarea, re tehnologizarea, reabilitarea și revizia sistemelor naționale/rețelelor de transport al energiei electrice, al gazelor naturale și al țiteiului, gazolinei, etanului, condensatului, la solicitarea titularilor de licențe/permise/autorizații:

a) prin excepție de la prevederile art. 6 alin. (4) și art. 7 alin. (1) lit. b), terenurile care nu sunt înscrise în evidențele de cadastru și carte funciară se pot identifica prin numărul de tarla și de parcelă, prin titlu de proprietate și proces-verbal de punere în posesie, precum și prin orice altă modalitate de identificare prevăzută de lege;

b) prin excepție de la prevederile art. 7 alin. (1) lit. b), autorizația de construire se eliberează, cu notificarea și acordarea de despăgubiri/indemnizații proprietarilor, în condițiile legii, pe baza oricărui dintre următoarele documente: contractul de închiriere, licența, acordul de concesiune sau acordul petrolier.

(2) Pentru executarea lucrărilor de construcții necesare derulării operațiunilor de exploatare/prospectare geologică și exploatare a petrolului și gazelor naturale, precum și pentru executarea lucrărilor de construcții care privesc realizarea, dezvoltarea, modernizarea, re tehnologizarea, reabilitarea și

revizia sistemelor naționale/rețelelor de transport al energiei electrice, al gazelor naturale și al țițeiului, gazolinei, etanului, condensatului realizate de către titularii de licențe, autorizații și acorduri petroliere, pentru care oricare dintre următoarele documente: contractul de închiriere, licența, acordul de concesiune sau acordul petrolier ține loc de titlu asupra imobilului pentru obținerea autorizației de construire, este necesară depunerea de către beneficiar a următoarelor dovezi privind îndeplinirea obligațiilor de notificare și acordare de indemnizații/despăgubiri, după cum urmează:

a) contractul de închiriere/convenție între părți, termenul de plată al indemnizațiilor/despăgubirilor fiind de 30 de zile de la încheierea contractului de închiriere/convenției, în cazul în care proprietarii sunt identificați;

b) dovada consemnării prealabile, în conturi deschise pe numele titularilor de licențe, autorizații și acorduri petroliere, a sumelor de bani aferente despăgubirilor, indemnizațiilor, după caz, pentru respectivele imobile, în cazul în care proprietarii nu sunt identificați;

c) dovada consemnării prealabile, la dispoziția acestora, în termen de 60 de zile de la data la care au fost notificați să se prezinte în vederea semnării convențiilor, dar nu s-au prezentat sau au refuzat încheierea convenției, a sumelor aferente despăgubirilor/indemnizațiilor, în cazul în care proprietarii sunt identificați, dar nu se prezintă sau refuză să încheie convenția.

(3) Prevederile alin. (1) și (2) se aplică și în situația în care este necesară, pentru realizarea proiectelor de infrastructură de transport, relocarea rețelelor de utilități (rețele de distribuție a energiei electrice, a gazelor naturale, apă, canal) și a sistemelor naționale/rețelelor de transport al energiei electrice, al gazelor naturale și al țițeiului, gazolinei, etanului, condensatului.

(4) La încetarea contractelor de închiriere, titularii de licențe/permise/autorizații prevăzuți la alin. (2) au obligația repunerii în starea anterioară a terenurilor care au făcut obiectul acestor contracte, dacă părțile nu au convenit altfel.”

4. La articolul 1, după punctul 1 se introduce un nou punct, punctul 11, cu următorul cuprins:

„11. **La articolul 11 alineatul (1), după litera m) se introduce o nouă literă, litera n), cu următorul cuprins:**

«n) schimbarea de destinație, numai în situația în care pentru realizarea acesteia nu sunt necesare lucrări de construcție pentru care legea prevede emiterea autorizației de construire.»”

5. La articolul 1 punctul 2, litera e¹) a alineatului (1) al articolului 26 se modifică și va avea următorul cuprins:

„e¹) neîndeplinirea obligației de repunere în starea anterioară a terenurilor care au făcut obiectul contractelor de închiriere de către titularii de licențe/permise/autorizații, prevăzuți la art. 71 alin. (2), la desființarea acestora.”

6. La articolul 1 punctul 3, liniuța a patra a alineatului (2) al articolului 26 se modifică și va avea următorul cuprins:

„— de la 50.000 lei la 100.000 lei, cele prevăzute la lit. b), d), e) și e¹);”

7. La articolul 1, după punctul 3 se introduc șase noi puncte, punctele 3¹—3⁶, cu următorul cuprins:

„3¹. **La articolul 37, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alineatele (2¹) și (2²), cu următorul cuprins:**

«(2¹) Până la terminarea lucrărilor se pot întocmi procese-verbale de recepție parțială, care să ateste stadiul fizic de execuție, la solicitarea investitorului și cu participarea obligatorie a reprezentanților Inspectoratului de Stat în Construcții în cazul investițiilor finanțate din fonduri publice.

(2²) Se pot recepționa ca fiind terminate lucrări executate în baza unor contracte de execuție diferite, dar având ca obiect lucrări autorizate prin aceeași autorizație de construire/desființare.»

3². La articolul 37, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

«(5) Construcțiile executate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia, precum și cele care nu au efectuată recepția la terminarea lucrărilor, potrivit legii, nu se consideră finalizate.»

3³. La articolul 37, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (6), cu următorul cuprins:

«(6) Dreptul de proprietate asupra construcțiilor se înscrie în cartea funciară în baza unui certificat de atestare, care să confirme că edificarea construcțiilor s-a efectuat conform autorizației de construire și că există proces-verbal de recepție la terminarea lucrărilor, sau, după caz, a unui certificat de atestare a edificării construcției, eliberate de autoritatea administrației publice locale competentă, care să confirme situația juridică actuală a construcțiilor și respectarea dispozițiilor în materie și a unei documentații cadastrale.»

3⁴. La articolul 41 se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

«(2) Dreptul de concesiune asupra terenului se înscrie în cartea funciară în temeiul actului juridic prin care a fost transmis dreptul de proprietate asupra construcției conform art. 40 alin. (1) și prezentului articol, chiar și în situațiile în care nu a fost emis un act administrativ cu acest obiect, iar în actul juridic de transfer al dreptului de proprietate nu s-a stipulat în mod expres transmiterea concesiunii.»

3⁵. La anexa nr. 2, punctul 1 al definiției «Drept de execuție a lucrărilor de construcții» se modifică și va avea următorul cuprins:

«1. drept real principal: drept de proprietate, drept de administrare, uz, uzufruct, superficie, servitute (dobândit prin act autentic notarial, certificat de moștenitor, act administrativ de restituire, hotărâre judecătorească, lege).»

3⁶. La anexa nr. 2, după punctul 1 al definiției «Drept de execuție a lucrărilor de construcții» se introduce un nou punct, punctul 11, cu următorul cuprins:

«11. drept de concesiune având ca obiect terenuri aflate în domeniul public sau privat al statului sau unităților administrativ-teritoriale.»”

8. La articolul 1 punctul 4, punctul 2 al definiției „Drept de execuție a lucrărilor de construcții” din anexa nr. 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„2. drept de creanță dobândit prin: contract de concesiune, comodat, locațiune. Emiterea autorizației de construire în baza unui contract de comodat/locațiune se poate face numai pentru construcții cu caracter provizoriu și acordul expres al proprietarului de drept. Prin excepție, în baza unui contract de închiriere încheiat în condițiile legislației specifice din domeniul petrolului și gazelor naturale, de către titularii de licențe/permise/autorizații cu proprietarii terenurilor din perimetrul de exploatare, se poate autoriza inclusiv executarea lucrărilor de construcții necesare pentru derularea operațiunilor de explorare/prospectare geologică și exploatare a petrolului și gazelor naturale, altele decât construcțiile cu caracter provizoriu, dacă respectivele contracte cuprind explicit acordul proprietarilor pentru executarea lucrărilor de construcții pe aceste terenuri.”

9. După articolul II se introduce un nou articol, articolul III, cu următorul cuprins:

„**Art. III.** — Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 din 10 iulie 2001, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 29, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

«(2) Certificatul de urbanism trebuie emis pentru adjudecarea prin licitație a lucrărilor de proiectare și de execuție a lucrărilor publice, precum și pentru întocmirea documentațiilor cadastrale de dezmembrare a terenurilor situate în intravilanul localităților, în cel puțin 3 parcele, atunci când operațiunile

respective au ca obiect realizarea de lucrări de construcții și de infrastructură. În cazul vânzării sau cumpărării de imobile, oricare dintre părțile actului juridic are posibilitatea, conform dispozițiilor alin. (3), de a solicita emiterea certificatului de urbanism.»

2. La articolul 29, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

«(2¹) În scopul asigurării opozabilității față de terți a regulilor de urbanism, după aprobarea prin hotărârea consiliului local a PUG și PUZ, primăriile sunt obligate să transmită hotărârea însoțită de documentație, în vederea notării în cartea funciară a faptului că imobilul face obiectul respectivelor reglementări urbanistice.»

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
FLORIN IORDACHE

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 31 octombrie 2016.

Nr. 197.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 22/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 22/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 31 octombrie 2016.

Nr. 901.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

privind eliberarea, la cerere, a domnului Ilie Dan Barna din funcția de secretar de stat la Ministerul Fondurilor Europene

Având în vedere cererea domnului Ilie Dan Barna, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului sub nr. 5/6.897 din 27 octombrie 2016,

în temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ilie Dan Barna se eliberează, la cerere, din funcția de secretar de stat la Ministerul Fondurilor Europene.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Florin Marius Tacu

București, 1 noiembrie 2016.

Nr. 341.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

privind numirea domnului Dan-Flaviu Nechita în funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului

În temeiul art. 15 lit. c) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Dan-Flaviu Nechita se numește în funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Florin Marius Tacu

București, 1 noiembrie 2016.

Nr. 342.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru stabilirea atribuțiilor secretarului de stat care conduce Departamentul CENTENAR**

Având în vedere prevederile art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 465/2016 privind înființarea, organizarea, funcționarea și atribuțiile Departamentului CENTENAR, cu modificările ulterioare,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, secretarul de stat care conduce Departamentul CENTENAR exercită următoarele atribuții:

1. solicită ministerelor și autorităților publice propuneri de manifestări, acțiuni și proiecte de aniversare a Centenarului și supune spre aprobare prim-ministrului manifestările, acțiunile și proiectele de aniversare a Centenarului României (1918—2018) și a Primului Război Mondial;

2. coordonează, la nivel național, pregătirea, organizarea și desfășurarea manifestărilor, acțiunilor și proiectelor de aniversare a Centenarului României (1918—2018) și a Primului Război Mondial;

3. asigură reprezentarea Departamentului CENTENAR în raporturile cu ministerele și cu autoritățile administrației publice implicate în punerea în aplicare a aniversării și marcării Centenarului României (1918—2018) și a Primului Război Mondial, în raporturile cu persoanele fizice și juridice, române și străine, precum și cu alte instituții publice și organizații neguvernamentale;

4. aprobă programul dezbaterilor pe teme legate de marcarea și aniversarea Centenarului României (1918—2018) și a Primului Război Mondial organizate de Departamentul CENTENAR;

5. înaintează prim-ministrului și instituțiilor implicate documente, analize, rapoarte și sinteze dedicate aniversării Centenarului României (1918—2018) și a Primului Război Mondial;

6. fundamentează și propune prim-ministrului oportunitatea participării, reprezentării sau transmiterii de mesaje la manifestările naționale și internaționale dedicate aniversării și marcării Centenarului României (1918—2018) și a Primului Război Mondial;

7. constituie grupuri de lucru pentru fundamentarea unor proiecte și puncte de vedere sau pentru pregătirea și organizarea manifestărilor dedicate marcării Centenarului României (1918—2018) și a Primului Război Mondial;

8. aprobă, prin ordin, Regulamentul de ordine interioară al Departamentului CENTENAR;

9. organizează și conduce activitatea Departamentului CENTENAR;

10. aprobă, prin ordin, norme interne și proceduri de lucru aplicabile în activitatea Departamentului CENTENAR;

11. propune secretarului general al Guvernului încheierea, modificarea, suspendarea și încetarea raporturilor de muncă sau de serviciu, după caz, precum și inițierea procedurii de cercetare disciplinară a personalului Departamentului CENTENAR, cu respectarea dispozițiilor legale;

12. solicită secretarului general al Guvernului demararea procedurilor necesare în vederea organizării examenului sau concursului de promovare pentru personalul Departamentului CENTENAR, în condițiile legilor specifice;

13. aprobă fișele de post ale personalului Departamentului CENTENAR pe care le înaintează secretarului general al Guvernului.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Florin Marius Tacu

București, 1 noiembrie 2016.

Nr. 343.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 19**din 27 septembrie 2016**

Dosar nr. 2.246/1/2016

Mirela Sorina Popescu — președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Ilie Iulian Dragomir — judecător la Secția penală

Ana Maria Dascălu — judecător la Secția penală

Valentin Horia Șelaru — judecător la Secția penală

Florentina Dragomir — judecător la Secția penală

Silvia Cerbu — judecător la Secția penală

Aurel Gheorghe Ilie — judecător la Secția penală

Cristina Rotaru-Radu — judecător la Secția penală

Rodica Aida Popa — judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția I penală, prin Încheierea din 27 mai 2016 pronunțată în Dosarul nr. 111.186/299/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept: „dacă contestația formulată în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală are caracter devolutiv integral și dacă în urma judecării contestației formulate în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală poate fi pronunțată și soluția prevăzută de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală”.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 274 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Sedința de judecată a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Raluca Florentina Niculae, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 276 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Irina Kuglay.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 2.246/1/2016 aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, precum și faptul că au comunicat puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel Brașov, Curtea de Apel București, Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Craiova, Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Iași, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Ploiești, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Suceava, Curtea de Apel Timișoara și Curtea de Apel Târgu Mureș, care, după caz, au făcut referire și la punctele de vedere ale unora dintre instanțele arondate.

S-a mai arătat că la dosar au fost depuse hotărâri relevante în materie, pronunțate de Tribunalul Suceava, Tribunalul Prahova, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel București și Tribunalul București Secția a I-a penală (Dosarul nr. 59.629/299/2015/a1).

De asemenea a precizat că la data de 16 iunie 2016 a fost depus punctul de vedere al Direcției legislație, studii,

documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar la data de 19 iulie 2016 a fost depus punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În continuare, a arătat că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor la data de 8 septembrie 2016, care a fost comunicat la data de 8 septembrie 2016 inculpatei C. A. și intimatului S.A.Gh., în conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, intimatul S.A.Gh. formulând, la data de 16 septembrie 2016, prin apărătorul său ales, punctul său de vedere privind chestiunea de drept supusă dezlegării.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, constatând că nu sunt alte cereri sau excepții de formulat, a solicitat doamnei procuror Irina Kuglay să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema de drept supusă dezbaterii în Dosarul nr. 2.246/1/2016.

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a solicitat respingerea ca inadmisibilă a sesizării formulate de Tribunalul București — Secția I penală, pentru două motive: unul de ordin strict formal, indicat și în motivele scrise, care, în opinia sa, nu este esențial, dar ar fi suficient să atragă inadmisibilitatea întrebării, respectiv aceasta a fost formulată de judecător în faza deliberării, și nu în cursul judecării, așadar, după închiderea dezbaterilor, dar motivul principal de inadmisibilitate este acela dedus din practica constantă a Înaltei Curți în această materie, potrivit căreia pot reprezenta întrebări prealabile numai chestiunile de drept susceptibile de o anumită dificultate a căror rezolvare să necesite pronunțarea unei astfel de hotărâri. În opinia sa, pot face obiectul întrebării prealabile numai normele juridice conținând o doză de neclaritate care sunt susceptibile în mod rezonabil de mai multe interpretări, normele clare neechivoce și nesusceptibile de variate interpretări sau neclarități neputând constitui o problemă de drept în sensul art. 475 din Codul de procedură penală. Or, normele la care se referă întrebările sunt clar redactate, iar întrebările nu sunt nerezonabile în raport cu conținutul textelor legale. Astfel, prima întrebare: dacă contestația formulată în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală are caracter devolutiv integral își găsește răspunsul explicit statuat în textul de lege care prevede că se poate formula contestație numai cu privire la modul de soluționare a cererilor și excepțiilor.

De asemenea, cea de-a doua întrebare: dacă soluționându-se contestația judecătorul poate pronunța și soluția de la art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, în opinia procurorului, este gratuită, de vreme ce textul formulează clar soluțiile pe care le poate pronunța judecătorul, și anume cele de la art. 341 alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală.

Cât privește motivul de inadmisibilitate, în sensul că sesizarea a fost formulată de către un judecător de cameră preliminară, în opinia procurorului acesta este neîntemeiat.

În continuare, reprezentantul Ministerului Public a apreciat că judecătorul de cameră preliminară, în măsura în care identifică o problemă de drept de care depinde soluționarea cauzei, poate sesiza Înalta Curte privind pronunțarea unei

hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunilor de drept.

Pe fondul cauzei, reprezentantul Ministerului Public a arătat că contestația poate purta numai asupra excepțiilor și cererilor soluționate de primul judecător de cameră preliminară care, dacă admite aceste excepții, poate pronunța oricare dintre soluțiile prevăzute de art. 341 alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală.

Pentru considerentele arătate, reprezentantul Ministerului Public a apreciat că sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția I penală, prin Încheierea din 27 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 111.186/299/2015, prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept: „dacă contestația formulată în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală are caracter devolutiv integral și dacă în urma judecării contestației formulate în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală poate fi pronunțată și soluția prevăzută de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală”, este inadmisibilă.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterea închisă, reținându-se dosarul în pronunțare.

ÎN ALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 27 mai 2016, pronunțată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului București — Secția I penală în Dosarul nr. 111.186/299/2015, în baza art. 475 din Codul de procedură penală, a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept: dacă contestația formulată în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală are caracter devolutiv integral și dacă în urma judecării contestației formulate în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală poate fi pronunțată și soluția prevăzută de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală.

II. Expunerea succintă a cauzei și soluția propusă de instanța care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

1. Prin Încheierea de ședință din data de 25 februarie 2016, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în Dosarul nr. 111.186/299/2015, în temeiul art. 341 alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală, s-a constatat legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale privind pe inculpata C.A. și persoana vătămată S.A.Gh.

În temeiul art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală s-a admis plângerea formulată de petentul S.A.Gh.

S-a desființat Ordonanța nr. 5.973/P/2008 din data de 15 iunie 2015 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București și s-a dispus începerea judecării cu privire la inculpata C.A., sub aspectul săvârșirii infracțiunii de ucidere din culpă, faptă prevăzută și pedepsită de art. 192 alin. (1) și (2) din Codul penal și art. 5 din Codul penal.

S-a dispus înaintarea dosarului către Serviciul registratură, în vederea repartizării aleatorii a cauzei.

În temeiul art. 275 alin. (3) din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare au rămas în sarcina statului.

Pentru a pronunța această încheiere, instanța de fond a reținut că:

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 București, petentul S.A.Gh. a formulat, în temeiul art. 340 și următoarele din Codul de procedură penală, plângere împotriva Ordonanței nr. 5.973/P/2008 din data de 15 iunie 2015 a

Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București, prin care s-a dispus, în baza art. 315 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, clasarea cauzei pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă, faptă prevăzută și pedepsită de art. 192 alin. (1) și (2) din Codul penal și art. 5 din Codul penal, față de intimata C. A.

În motivarea plângerii, petentul a arătat, în esență, că, la data de 20 aprilie 2007, în jurul orei 10,30, fiica sa, S.R.M., s-a prezentat în cadrul C.M.U., acuzând o stare de degradare pronunțată a sănătății sale. Totodată, acesta a afirmat că societatea în cadrul căreia era angajată fiica sa, respectiv societatea E & Y, avea încheiat un contract de asistență medicală cu C.M.U. și, întrucât fiica sa, aflându-se la locul său de muncă, a acuzat stări de amețeală și vomă, a fost însoțită de către colegul său S.C. la centrul medical.

În continuare, petentul a susținut că în cadrul C.M.U. fiica sa a fost consultată de către medicul specialist de medicină internă C.A. care a stabilit diagnosticul prezumtiv, respectiv „anorexie nervoasă în observație și sindrom cașectic”, a recoltat probe de laborator pentru efectuarea unor analize medicale și, ulterior, neașteptând rezultatele acestora, i-a administrat fiicei sale o perfuzie cu ser fiziologic pentru hidratare și a programat-o la un consult de către un medic specialist de medicină internă pentru data de 21 aprilie 2007, precum și la un consult psihiatric, pentru ziua de 22 aprilie 2016.

De asemenea, petentul a menționat că, după ce a părăsit sediul C.M.U., în jurul orei 12,30, fiica sa a fost condusă acasă de către colegul său, S.C., pentru ca, în cursul zilei de duminică, 22 aprilie 2007, la sesizarea colegilor de serviciu, având în vedere că nu mai răspundea la apelurile telefonice, pompierii însoțiți de organele de poliție au pătruns în locuința fiicei sale constatând că aceasta era decedată.

Totodată, petentul a arătat că soluția dispusă în cauză este netemeinică, apreciind că raportat la materialul probator se impune desființarea ordonanței atacate și reținerea cauzei spre judecare, întrucât probele de la dosarul cauzei sunt suficiente pentru a stabili vinovăția intimei C.A. pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă, faptă prevăzută și pedepsită de art. 192 alin. (1) și (2) din Codul penal și art. 5 din Codul penal, întrucât nu a asigurat o asistență medicală efectivă.

Cauza a fost discutată în camera de consiliu, după atașarea dosarului de fond.

2. Analizând actele și lucrările dosarului, judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a reținut în esență următoarele:

La data de 6 mai 2008 a fost înregistrată în evidențele Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București plângerea formulată de S.A.Gh. împotriva numitei C.A., medic specialist de medicină internă, care la data de 20 aprilie 2007, cu ocazia consultării fiicei sale, respectiv a numitei S.R.M., nu i-a acordat o asistență medicală efectivă, aspect ce a condus, la data de 22 aprilie 2007, la decesul acesteia.

Prin Rezoluția din data de 10 martie 2009, confirmată prin Rezoluția din data de 12 martie 2009 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București, s-a dispus începerea urmăririi penale față de numita C.A., sub aspectul săvârșirii infracțiunii de ucidere din culpă, faptă prevăzută și pedepsită de art. 178 alin. 2 din Codul penal din 1969, constând în aceea că, în calitate de medic specialist de medicină internă în cadrul C.M.U., nu i-a acordat asistența medicală necesară numitei S.R.M., care a fost diagnosticată cu cașexie, ceea ce a dus la decesul acesteia.

Prin Ordonanța nr. 5.973/P/2008 din data de 15 iunie 2015 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București s-a dispus schimbarea încadrării juridice date faptei reținute în sarcina numitei C.A., din infracțiunea de ucidere din culpă, faptă prevăzută și pedepsită de art. 178 alin. 2 din Codul penal din 1969, în infracțiunea de ucidere din culpă, faptă prevăzută și

pedepsită de art. 192 alin. (1) și (2) din Codul penal, precum și punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva acesteia pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă, faptă prevăzută și pedepsită de art. 192 alin. (1) și (2) din Codul penal.

Prin Ordonanța nr. 5.973/P/2008 din data de 15 iunie 2015 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București s-a dispus, în baza art. 315 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, clasarea cauzei față de săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă, faptă prevăzută și pedepsită de art. 192 alin. (1) și (2) din Codul penal și art. 5 din Codul penal, față de intimata C.A.

Prin Ordonanța nr. 2.105/II-2/2015 din data de 16 octombrie 2015 a prim-procurorului Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 a fost respinsă plângerea persoanei vătămate împotriva Ordonanței nr. 5.973/P/2008 din data de 15 iunie 2015 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București.

Analizând legalitatea probelor administrate, judecătorul a reținut că niciuna dintre părți nu a invocat nulități ale actelor de urmărire penală, inclusiv cele prin care s-a administrat probatoriul, efectuate în cauză.

Judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță, analizând probele administrate în cursul urmăririi penale, a reținut că sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale infracțiunii de ucidere din culpă, pentru care a fost cercetată inculpa C.A., cu consecința netemeinicii soluției de clasare, dispusă prin Ordonanța nr. 5.973/P/2008 din data de 15 iunie 2015 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București, dar și că în cursul urmăririi penale niciuna dintre părți nu a invocat nulitatea vreunui act de urmărire penală și nici judecătorul de cameră nu a constatat că vreun act a fost întocmit cu încălcarea dispozițiilor legale, ce atrage nulitatea absolută. În consecință, în temeiul art. 341 alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală, a constatat legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale privind pe inculpa C.A. și persoana vătămată S.A.Gh., iar în baza art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală a admis plângerea formulată de petentul S.A.Gh.

A desființat Ordonanța nr. 5.973/P/2008 din data de 15 iunie 2015 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București și a dispus începerea judecății cu privire la inculpa C.A., sub aspectul săvârșirii infracțiunii de ucidere din culpă, faptă prevăzută și pedepsită de art. 192 alin. (1) și (2) din Codul penal și art. 5 din Codul penal.

A dispus înaintarea dosarului în vederea repartizării aleatorii a cauzei.

În temeiul art. 275 alin. (3) din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare au rămas în sarcina statului.

Împotriva acestei hotărâri a formulat contestație inculpa C.A.

III. Punctul de vedere al instanței care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la problema de drept a cărei dezlegare se solicită

Referitor la cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, judecătorul de cameră preliminară din cadrul tribunalului a reținut următoarele:

Potrivit art. 475 din Codul de procedură penală, dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Pentru a fi admisibilă o asemenea cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție trebuie să fie îndeplinite mai multe condiții:

a) Cauza să se afle în cursul judecății;

S-a constatat, așadar, că prezenta cauză penală se află în camera preliminară, în procedura plângerii împotriva soluțiilor reglementată de art. 340 și următorul din Codul de procedură penală.

Judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul București a menționat că a considera că această procedură nu este asimilată judecății ar însemna a lipsi de substanță prevederile art. 475 din Codul de procedură penală și a priva părțile de posibilitatea de a formula o cerere prin care să fie dezlegate anumite probleme de drept, relevante în cauză. Totodată, soluția care va fi pronunțată în această etapă are o importanță deosebită asupra cursului procesului penal, de aceasta depinzând soluția finală ce va fi dată în cauză, în situația respingerii contestației, ori o eventuală soluție definitivă, în situația admiterii contestației.

b) Să fie sesizat un complet al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului;

În cauza de față, s-a arătat că este sesizat un complet al tribunalului, fiind, prin urmare, îndeplinită și această condiție.

c) Completul de judecată să fie investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

Contestația este singura cale de atac care poate fi formulată împotriva încheierii prin care, în baza art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, a fost admisă plângerea formulată de partea civilă în cauză și desființată soluția de netrimite în judecată, hotărârea care va fi pronunțată de tribunal reprezentând o soluție dată în ultimă instanță.

d) De lămurirea chestiunii de drept depinde soluționarea pe fond a cauzei respective;

Întrebările solicitate de către inculpată a fi adresate instanței supreme sunt dacă contestația formulată în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală are caracter devolutiv integral și dacă în urma judecării contestației formulate în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală poate fi pronunțată și soluția prevăzută de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală.

e) Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra chestiunii de drept printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Potrivit art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală, în cazul prevăzut la alin. (7) pct. 2 lit. c), în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii, procurorul, petentul și intimații pot face, motivat, *contestație cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale*. Contestația nemotivată este inadmisibilă.

Judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul București a reținut că, într-adevăr, din acest text de lege se desprinde ideea că procurorul, petentul și intimații pot face, motivat, contestație doar cu privire la *modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale*.

Totuși, art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală stipulează că judecătorul de cameră preliminară, în cauzele în care s-a pus în mișcare acțiunea penală, verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280—282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și:

a) respinge plângerea ca nefondată;

b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a completa urmărirea penală;

c) admite plângerea, desființează soluția atacată și dispune începerea judecății cu privire la faptele și persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în mișcare acțiunea

penală, când probele legal administrate sunt suficiente, trimițând dosarul spre repartizare aleatorie.

Prin urmare, în afară de verificarea legalității administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară de la instanța de fond are obligativitatea de a se pronunța și asupra temeiniciei plângerii, ceea ce nu se prevede în mod expres în cazul celui care judecă contestația împotriva aceleiași încheieri.

Judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul București a mai reținut și că este real că dispozițiile art. 341 alin. (10) din Codul de procedură penală arată că contestația se depune la judecătorul care a soluționat plângerea și se înaintează spre soluționare judecătorului de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară ori, când instanța sesizată cu plângerea este Înalta Curte de Casație și Justiție, completului competent potrivit legii, care o soluționează în camera de consiliu, cu citarea petentului și a intimaților și cu participarea procurorului, prin încheiere motivată, pronunțată în camera de consiliu, putând dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge contestația ca tardivă, inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată și menține dispoziția de începere a judecății;

b) admite contestația, desființează încheierea și *rejudecă plângerea potrivit alin. (7) pct. 2, dacă excepțiile cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale au fost greșit soluționate.*

Această rejudecare, după cum se precizează și în textul indicat, este posibilă numai în ipoteza în care excepțiile cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale au fost greșit soluționate.

Per a contrario, în altă ipoteză, rejudecarea plângerii este posibilă numai în ipoteza unui control devolutiv total.

S-a mai reținut că și ultima condiție, ca instanța supremă să nu se fi pronunțat printr-o hotărâre prealabilă sau prin recurs în interesul legii sau pe rolul instanței supreme să nu fie înregistrat un recurs în interesul legii având acest obiect, este, de asemenea, îndeplinită, deoarece din verificarea jurisprudenței acestei instanțe o asemenea problemă nu a fost tranșată prin vreuna dintre modalitățile amintite mai sus.

Acestea fiind arătate, judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul București a apreciat că, pentru a se putea pronunța asupra contestației formulate în cauză, tribunalul trebuie să lămurească chestiunea de drept invocată de către contestatoarele și, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, a admis cererea formulată de contestatoarea inculpată C.A. și a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile în ceea ce privește următoarele probleme de drept: dacă contestația formulată în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală are caracter devolutiv integral și dacă în urma judecării contestației formulate în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală poate fi pronunțată și soluția prevăzută de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală.

În temeiul dispozițiilor art. 476 alin. (2) teza a II-a din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară a suspendat dezbaterile până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept invocate.

III.1. Punctele de vedere ale procurorului și ale părților cu privire la problema de drept a cărei dezlegare se solicită

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Adresa nr. 727/C/1.574/III-5/2016 din data de 19 iulie 2016, a formulat concluzii scrise în sensul respingerii ca inadmisibilă a sesizării formulate de către Tribunalul București — Secția I penală, prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept: „dacă contestația formulată în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală are caracter devolutiv integral și dacă în urma judecării contestației formulate în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală poate

fi pronunțată și soluția prevăzută de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală”.

În concluziile scrise s-a arătat că, drept urmare a analizei de admisibilitate a sesizării efectuate în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, a rezultat că instanța care sesizează este Tribunalul București — Secția I penală, investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, problema de drept a cărei dezlegare se solicită nu a mai fost supusă examenului Înaltei Curți de Casație și Justiție, nestatuându-se asupra ei printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare. S-a menționat în esență că această cauză nu se mai află însă în cursul judecății, fiind depășită etapa dezbaterilor pe fondul contestației, iar condiția referitoare la existența unei probleme de drept care să necesite interpretarea Înaltei Curți de Casație și Justiție nu este, nici aceasta, îndeplinită.

S-a mai menționat, în concluziile scrise depuse de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, faptul că, pentru îndeplinirea condiției impuse de art. 475 din Codul de procedură penală, este necesar ca dispozițiile de drept substanțial sau procedural apreciate ca necesitând lămurire din partea instanței supreme **să fie neclare, neinteligibile sau echivoce, susceptibile a primi mai multe interpretări.**

În fine, s-a menționat și că, potrivit art. 476 alin. (1) fraza ultimă din Codul de procedură penală, „*dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 475, punctul de vedere al completului de judecată și al părților*”. În speță, **încheierea de sesizare este cu desăvârșire nemotivată sub aspectul expunerii punctului de vedere al completului de judecată, simpla reproducere a normei aplicabile nesatisfăcând cerința textului legal.**

Distinct de cele mai sus arătate, punctual, cu privire la fiecare dintre problemele de drept ridicate, s-au mai menționat următoarele:

a) *Cu privire la chestiunea de drept dacă contestația formulată în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală are caracter devolutiv integral*

Caracterul devolutiv al unei căi de atac este definit de legiuitor în art. 417 alin. (2) din Codul de procedură penală ca fiind obligația instanței care soluționează apelul de a examina cauza sub toate aspectele de fapt și de drept în afara temeiurilor invocate și a cererilor formulate de apelant, devoluția fiind, în cazul apelului, integrală, și în art. 442 alin. (2) din Codul de procedură penală, care prevede caracterul devolutiv al recursului în casație, devoluția, în cazul acestuia, fiind limitată la cazurile de casare. La soluționarea contestației împotriva încheierii prin care plângerea a fost admisă, judecătorul de cameră preliminară nu examinează fondul cauzei, ci are a se pronunța *exclusiv* asupra legalității administrării probelor și a efectuării urmăririi penale.

În opinia Ministerului Public, atât dispozițiile alin. (9), cât și cele ale alin. (7) din art. 341 din Codul de procedură penală sunt clare și explicite, nejustificând o interpretare de către Înalta Curte de Casație și Justiție. Existența sau inexistența unui efect devolutiv și limitele acestuia în cazul contestației ar putea, eventual, forma obiectul unor dezbateri doctrinare, însă rolul instanței supreme, stabilit de legiuitor în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile, „*nu este de a oferi studii, note sau opinii consultative asupra unor probleme de drept generale sau ipotetice*”, astfel cum în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală s-a statuat (Decizia nr. 8 din 30 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 558/1/2016).

Conchizând, s-a apreciat că în procedura de judecată a contestației împotriva încheierii prin care plângerea a fost admisă *este clar exprimată voința legiuitorului* de a păstra corespondența cu procedura camerei preliminare pentru a nu priva subiecții procesuali de drepturile pe care le-ar fi avut dacă

procurorul ar fi dispus trimiterea în judecată și în cazul în care această soluție este consecința admiterii plângerii. Tot astfel, cum în cazul celei dintâi, judecătorul care soluționează contestația are a se pronunța asupra aspectelor deja dezbătute în primul grad de jurisdicție, neputându-se formula alte cereri sau excepții privind urmărirea penală în afara celor invocate inițial, în cazul secunde, *judecătorul de cameră preliminară va examina numai modul în care cererile și excepțiile au fost soluționate la fond*. În cazul în care va aprecia criticile întemeiate, va proceda și la rejudecarea plângerii, „raportând de această dată soluția procurorului în noua configurare a actelor de urmărire penală reținute în urma controlului judiciar ca fiind legale.

Cu privire la chestiunea de drept dacă în urma judecării contestației formulate în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală poate fi pronunțată și soluția prevăzută de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, în concluziile scrise, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat următoarele:

Prin trimiterea la art. 341 alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală, în integralitatea sa, este evident că intenția legiuitorului a fost să dea instanței de control judiciar posibilitatea ca, în urma propriei verificări a legalității administrării probelor și efectuării urmăririi penale, **precum și a constatării că excepțiile cu privire la acestea au fost greșit soluționate**, să excludă probele nelegal administrate ori, după caz, să sancționeze cu nulitatea actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și, consecutiv admiterii contestației și desființării încheierii atacate, să dispună *oricare* dintre soluțiile prevăzute de art. 341 alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală, respectiv:

— să respingă plângerea ca nefondată (când nu există probe suficiente care să permită începerea judecării și nu se impune completarea urmăririi penale);

— să admită plângerea, să desființeze soluția atacată și să trimită motivat cauza la procuror pentru a completa urmărirea penală (când nu există probe suficiente care să permită începerea judecării și se impune completarea urmăririi penale);

— să admită și această plângere, să desființeze soluția atacată și să dispună începerea judecării (când există în continuare probe suficiente care să permită începerea judecării, chiar după ce a exclus unele probe nelegal administrate ori a sancționat cu nulitatea unele acte de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii sau, dimpotrivă, a constatat legalitatea administrării unora dintre probe ori a efectuării unora dintre actele de urmărire penală greșit înlăturate de judecătorul fondului);

— să admită plângerea și să schimbe temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea (când nu există probe suficiente care să permită începerea judecării și nu se impune completarea urmăririi penale).

Conchizând, cum textul legal a cărui interpretare se solicită este clar, univoc, nicio altă interpretare nefiind posibilă, intervenția instanței supreme prin mecanismul întrebării prealabile nu se justifică.

Pentru argumentele ce precedă, nefiind îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării, în temeiul art. 475—477 din Codul de procedură penală, *s-a solicitat respingerea ca inadmisibilă a sesizării prin care Tribunalul București — Secția I penală a solicitat pronunțarea unei hotărâri prin care să se dea o rezolvare de principiu următoarelor chestiuni de drept: dacă contestația formulată în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală are caracter devolutiv integral și dacă în urma judecării contestației formulată în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală poate fi pronunțată și soluția prevăzută de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală.*

III.2. Punctul de vedere al Direcției legislație, studii, documentare și informatică juridică

În urma judecării contestației prevăzute în art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală, care poate fi formulată cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară sau, după caz, completul competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție poate dispune soluția prevăzută în art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, în temeiul dispozițiilor art. 341 alin. (10) lit. b) din Codul de procedură penală și în condițiile reglementate în aceste dispoziții.

III.3. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate

Înalta Curte de Casație și Justiție constată că în această materie au fost conturate mai multe opinii, după cum urmează:

Într-o primă opinie s-a apreciat că în urma judecării contestației prevăzute în art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală, care poate fi formulată cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară sau, după caz, completul competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție poate dispune soluția prevăzută în art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, în temeiul dispozițiilor art. 341 alin. (10) lit. b) din Codul de procedură penală și în condițiile reglementate în aceste dispoziții.

S-a precizat că efectul „devolutiv integral” caracterizează calea ordinară de atac a apelului și implică examinarea de către instanța de apel a cauzei sub toate aspectele de fapt și de drept. În consecință, referirea la efectul „devolutiv integral” este improprie în contextul contestației prevăzute în art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală, exercitată împotriva încheierii prin care judecătorul de cameră preliminară admite plângerea, desființează soluția procurorului de netrimiteră în judecată și dispune începerea judecării.

În plus, în materia contestației, art. 425¹ alin. (4) teza 1 din Codul de procedură penală prevede că, la soluționarea contestației, dispozițiile art. 416 (efectul suspensiv al apelului) și ale art. 418 (neagravarea situației în propriul apel) se aplică în mod corespunzător, în materia contestației neexistând un text de lege care să prevadă că dispozițiile art. 417 din Codul de procedură penală, referitoare la efectul devolutiv al apelului, se aplică în mod corespunzător.

Opinia exprimată se întemeiază pe următoarele argumente:

În conformitate cu dispozițiile art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală, *în cazul prevăzut de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii, procurorul, petentul și intimații pot face, motivat, contestație cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale.*

Contestația prevăzută la art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală privește cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, iar judecătorul de cameră preliminară verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate sau sancționează potrivit art. 280—282 din Codul de procedură penală actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și, prin încheiere, admite plângerea, desființează soluția procurorului de netrimiteră în judecată și dispune începerea judecării, dacă probele legal administrate sunt suficiente.

În dispozițiile art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală legiuitorul prevede, în mod explicit, cu claritate, că procurorul, petentul și intimații pot formula contestație cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale. Așadar, contestația reglementată în dispozițiile art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală poate privi numai modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării

probelor și a efectuării urmăririi penale. S-a arătat că explicația soluției adoptate de legiuitor în dispozițiile art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală se regăsește, pe de o parte, în dispozițiile art. 341 alin. (2) teza finală din Codul de procedură penală, care permit petentului și intimaților să ridice excepții cu privire la legalitatea administrării probelor sau a efectuării urmăririi penale, iar pe de altă parte, în dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, care exclud calea de atac a contestației în toate cazurile în care procedura se limitează la examinarea admisibilității sau a temeiniciei plângerii ori nu conduce la începerea judecării. Din dispozițiile art. 341 alin. (8) și (9) din Codul de procedură penală ar rezulta că legiuitorul nu a deschis titularilor calea de atac a contestației sub aspectul admisibilității și al temeiniciei plângerii, ci numai sub aspectul particular al modului de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, în ipoteza în care procedura a condus la începerea judecării.

Concluzia potrivit căreia contestația poate privi numai modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, concluzie care se desprinde în mod direct din formularea utilizată de legiuitor în dispozițiile art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală, nu poate însă conduce la interpretarea dispozițiilor art. 341 alin. (10) lit. b) din Codul de procedură penală în sensul că, dacă excepțiile cu privire la legalitatea administrării probelor sau a efectuării urmăririi penale au fost greșit soluționate de către judecătorul de cameră preliminară care s-a pronunțat în prima instanță, judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară ori, după caz, completul competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție nu ar putea dispune soluția prevăzută în art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală.

În conformitate cu dispozițiile art. 341 alin. (10) lit. b) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară sau, după caz, completul competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție, în ipoteza în care constată că excepțiile cu privire la legalitatea administrării probelor sau a efectuării urmăririi penale au fost greșit soluționate de către judecătorul de cameră preliminară care s-a pronunțat în primă instanță, **admite contestația, desființează încheierea și rejudecă plângerea potrivit art. 341 alin. (7) pct. 2.**

Rejudecarea plângerii conform art. 341 alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală presupune verificarea legalității administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, excluderea probelor nelegal administrate sau sancționarea potrivit art. 280—282 din Codul de procedură penală a actelor de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și pronunțarea unei soluții prevăzute în art. 341 alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală. **Legiuitorul nu a limitat, în cuprinsul dispozițiilor art. 341 alin. (10) lit. b) din Codul de procedură penală, soluțiile pe care le poate pronunța judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară sau, după caz, completul competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție care soluționează contestația și, în consecință, nu a exclus posibilitatea pronunțării uneia dintre soluțiile prevăzute în art. 341 alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală.**

Astfel, de exemplu, constatând că excepțiile cu privire la legalitatea administrării probelor sau a efectuării urmăririi penale au fost **greșit respinse**, judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară sau, după caz, completul competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție poate exclude probele și poate sancționa actele de urmărire penală și, **constatând că nu există probe care să permită începerea judecării, poate dispune respingerea plângerii ca nefondată, în temeiul art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală;**

— poate exclude o parte din probe și poate sancționa o parte din actele de urmărire penală și, **constatând că nu există probe suficiente care să permită începerea judecării și nu se impune completarea urmăririi penale, poate dispune respingerea plângerii ca nefondată, în temeiul art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală;**

— poate exclude o parte din probe și poate sancționa o parte din actele de urmărire penală și, **constatând că nu există probe suficiente care să permită începerea judecării și se impune completarea urmăririi penale, poate dispune admiterea plângerii, desființarea soluției și trimiterea cauzei la procuror pentru a completa urmărirea penală, în temeiul art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală;**

— poate exclude o parte din probe și poate sancționa o parte din actele de urmărire penală și, **constatând că există în continuare probe suficiente care să permită începerea judecării, poate dispune admiterea plângerii, desființarea soluției și începerea judecării, în temeiul art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală.**

Așadar, greșita respingere a excepțiilor cu privire la legalitatea administrării probelor sau a efectuării urmăririi penale permite judecătorului care soluționează contestația să pronunțe soluția prevăzută în art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală.

În plus, în doctrină s-a arătat că, în cazul prevăzut în art. 341 alin. (10) lit. b) din Codul de procedură penală, **judecătorul care soluționează contestația va putea exclude și alte probe nelegal administrate ori sancționa cu nulitatea și alte acte de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii** sau, după caz, va putea constata validitatea unora dintre probele sau actele de urmărire penală apreciate ca invalide de către judecătorul de cameră preliminară care a soluționat plângerea.

Așadar, în urma judecării contestației prevăzute în art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală, care poate fi formulată cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară sau, după caz, completul competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție poate dispune soluția prevăzută în art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, în temeiul dispozițiilor art. 341 alin. (10) lit. b) din Codul de procedură penală și în condițiile reglementate în aceste dispoziții.

În acest sens s-au pronunțat următoarele instanțe: Tribunalul Mureș, Judecătoria Luduș, Curtea de Apel Timișoara, Tribunalul Iași, Tribunalul Gorj, Judecătoria Filiași, Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Brașov, Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov, Judecătoria Bistrița și Curtea de Apel București.

Într-o altă opinie s-a susținut că această contestație nu are caracter devolutiv integral și nici nu se poate pronunța soluția prevăzută de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală.

În acest sens s-au pronunțat următoarele instanțe:

Tribunalul Suceava (Încheierea nr. 22/19.01.2016 — Dosar nr. 2.976/314/2015 și Încheierea nr. 440/24.06.2015 — Dosar nr. 190/334/2015), Tribunalul Prahova, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel București (Încheierea nr. 143/CP din 30.10.2015), Tribunalul București Secția I penală (Dosar nr. 59.629/299/2015/a1), Tribunalul Olt, Tribunalul Dolj și Tribunalul Brașov.

În fine, într-o ultimă opinie, s-a susținut că respectiva contestație, formulată în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală, nu are caracter devolutiv integral, însă, în urma judecării contestației în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală, poate fi pronunțată soluția prevăzută de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală.

În acest sens s-au pronunțat următoarele instanțe: Curtea de Apel Galați și Tribunalul Cluj.

IV.1. Jurisprudența relevantă a Curții Constituționale

În considerentul nr. 21 din Decizia Curții Constituționale nr. 408/2015 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 521 din 13 iulie 2015), privitoare la dispozițiile art. 341 din Codul de procedură penală, instanța de contencios constituțional, reitând considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 599/2014 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014), a reținut că **stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, atât art. 129, cât și art. 126 alin. (2) din Constituție fac referire la «condițiile legii» atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată urmând a fi prevăzute «numai prin lege».**

În consecință, până la o eventuală decizie de admitere a unei excepții de neconstituționalitate, reglementarea căii de atac a contestației în condițiile prevăzute în art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală și a procedurii de soluționare a acesteia în cadrul stabilit în art. 341 alin. (10) din Codul de procedură penală reflectă exercitarea unui atribut exclusiv al legiuitorului, care a optat pentru reglementarea căii de atac a contestației cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale și pentru reglementarea soluției de admitere a contestației în condițiile prevăzute în art. 341 alin. (10) lit. b) din Codul de procedură penală.

IV.2. Jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

IV.3. Jurisprudența CEDO

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

V. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată opinia scrisă a unor specialiști recunoscuți cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării, însă aceștia nu au dat curs solicitării, nefiind transmis niciun punct de vedere în acest sens.

VI. Dispoziții legale incidente

(...) Art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală:

În cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară:

(...)... 2. verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280—282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și:

a) respinge plângerea ca nefondată;

(...) Art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală:

În cazul prevăzut la alin. (7) pct. 2 lit. c), în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii, procurorul și inculpatul pot face, motivat, contestație cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale. Contestația nemotivată este inadmisibilă.

VII. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Opinia judecătorului-raportor este în sensul că, în urma judecării contestației prevăzute în art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală, care poate fi formulată cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară sau, după caz, completul competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție poate dispune soluția prevăzută în art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, în temeiul dispozițiilor art. 341 alin. (10) lit. b) din Codul de procedură penală și în condițiile reglementate în aceste dispoziții.

VIII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Tribunalul București Secția I penală, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunile de drept ce se solicită a fi dezlegate, reține următoarele:

În conformitate cu dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală: *„Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.*

Se observă astfel că admisibilitatea unei sesizări formulate în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată de îndeplinirea cumulativă a mai multor cerințe, respectiv: instanța care a formulat întrebarea să fie investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță; soluționarea pe fond să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării; problema de drept supusă analizei să nu fi primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și să nu facă obiectul unui asemenea recurs în curs de soluționare.

Or, în speță nu este îndeplinită una dintre condițiile de admisibilitate, respectiv aceea ca de lămurirea sesizării să depindă soluționarea pe fond a cauzei.

În acest sens, se constată că, deși în cuprinsul dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală nu se menționează expres, cu ocazia verificării admisibilității sesizării trebuie analizată și existența unei veritabile chestiuni de drept, care să facă necesară o rezolvare de principiu prin pronunțarea unei hotărâri prealabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Așadar, este necesar ca sesizarea să tindă la obținerea unei interpretări *in abstracto* a unor dispoziții legale determinate, iar nu la rezolvarea implicită a unor chestiuni ce țin de particularitățile fondului speței (Decizia nr. 14 din 12 mai 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 24 iunie 2015).

Din această perspectivă, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că problema cu care Tribunalul București — Secția I penală a investit-o nu este o reală chestiune de drept, această instanță solicitând interpretarea dispozițiilor art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală și art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, în condițiile în care atât dispozițiile alin. (9), cât și cele ale alin. (7) din art. 341 din Codul de procedură penală sunt clare și explicite, nejustificând o interpretare de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Existența sau inexistența efectului devolutiv și limitele acestuia în cazul contestației ar putea, eventual, forma obiectul unor dezbateri doctrinare, însă rolul instanței supreme, stabilit de legiuitor în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile, *„nu este de a oferi studii, note sau opinii consultative asupra unor probleme de drept generale sau ipotetice”*, astfel cum în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală s-a statuat (Decizia nr. 8 din 30 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 558/1/2016).

Astfel, se reține că nu există o problemă de interpretare a dispozițiilor art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală și soluția prevăzută de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, ci doar de stabilire a soluției ce poate fi pronunțată în cauza aflată pe rolul Tribunalului București — Secția I penală, aspect ce nu poate fi soluționat de către Înalta Curte de Casație și Justiție, deoarece aceasta ar însemna o soluționare pe fond a cauzei cu care a fost investit Tribunalul București — Secția I penală.

În jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor probleme de drept în materie penală s-a statuat că „sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție conform art. 475 din Codul de procedură penală trebuie efectuată doar în situația în care, în cursul soluționării unei cauze penale, se pune problema interpretării și aplicării unor dispoziții legale neclare, echivoce, care ar putea da naștere mai multor soluții. Interpretarea urmărește cunoașterea înțelesului exact al normei, clarificarea sensului și scopului acesteia, așa încât procedura prealabilă nu poate fi folosită în cazul în care aplicarea corectă a dreptului se impune într-un mod atât de evident, încât nu lasă loc de îndoială cu privire la modul de soluționare a întrebării adresate” (Decizia nr. 5 din 10 februarie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 4.513/1/2015 HP/P).

În mod identic s-a statuat și în jurisprudența Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, arătându-se, în motivarea respingerii recursului în interesul legii, spre exemplificare, că nu se poate considera chestiunea de drept supusă examinării ca susceptibilă de a fi soluționată diferit de instanțele judecătorești cât timp dispozițiile legale reglementează cu claritate neinterpretabilă o anumită conduită (Decizia nr. 16 din 6 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4/2009), respectiv că reglementarea legală este lipsită de echivoc (Decizia nr. 18 din 15 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7/2009).

Dispozițiile art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală prevăd explicit care sunt limitele în care procurorul, petentul și intimații pot face contestație împotriva încheierii prin care s-a pronunțat soluția prevăzută de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din același cod. Aceasta poate viza doar „modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale”.

Așa fiind, inexistența chestiunii de drept care să reclame o rezolvare de principiu prin pronunțarea unei hotărâri prealabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție determină respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării și, pentru motivele arătate, în temeiul art. 475 și art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția I penală, prin Încheierea din 27 mai 2016 pronunțată în Dosarul nr. 111.186/299/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept: „dacă contestația formulată în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală are caracter devolutiv integral și dacă în urma judecării contestației formulate în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală poate fi pronunțată și soluția prevăzută de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală”.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 27 septembrie 2016.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI
DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **MIRELA SORINA POPESCU**

Magistrat-asistent,
Raluca Florentina Niculae

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

